

הוליבוד

המלך משתעשע

באירופה קראו לה "העברה היפה ביותר בעולם". בהוליבוד, יש לאורסולה תיס, גר' מינה יפהפיה, מעמד אחד: כידידתו של רוברט (אייבנהו) טיילור.

יופיה המסחרר של אורסולה איננו מזדהה עם כללי היופי של ברונזההילה או כל גיבור רה ואגנרית אחרת. שצרה שחור, עיניה ה" גדולות הן חומות, פיה קטן וחושני ובסנט" רה חריץ נאה.

משך שנים קישט גופה המלא, החשוב, את שצרי העתים הגרמניים, עד אשר עלה בי דעתו של מישהו לשלוח את תמונתה למוגול הגדול של הוליביד, הורד יוז, האיש שיצר את גיין ראסל.

יוה, רוק מושבע ומיליונר מושבע עוד יותר, נענע את ראשו המקריח בהסכמה, פקד: "הביא אותה הנה."

היא באה, ראתה, ושארה.

סוכנה הקטק בחצוצרת הפרסומת שלו, הצ" ליח להשיג לה תפקיד בסרט אחד. (מונסן) אולם דבר לא קרה, שמה לא הופיע באותיות ניאון בחזיתות בתי-הקולנוע. כף רגלה לא הוטבעה בבטון הלח שלדי התיאטרון הסיני.

באחד מגשפי החובה ההוליבוידיים פגשה ברוברט טיילור, בוב יפה התואר שהשיג את ההפסד לאחר עשר שנות נשואים מא שרות עם ברברה (סטגה דאלאס) סטנויק, החל מת עניין בסיפיה השחרחרת בעלת הגיב היר. הם החלו להיראות בכל מקום, נסעו יחד למקומות גופש, החזיקו ידיים כווג גימנוס" טיים, לפני העתונאים, הפליטו את התשובה הקלאסית "ידידים בלבד".

העתונאים טבלו את עטיהם בדבש, החלו לכתוב ולהזכיר את שמה של אורסולה, פרט לסידיני (זוהי הוליבוד) סקולסקי, העתונאי שנוי-העט שכתב בטורו: "אורסולה תיס יכולה להיות יפה מאוד; אולם לדידי, היא לא מינית..."

היא קבלה מידידה פרוות, שמלות יקרות, כותנות לילה שקופות, פרט לדבר אחד לו היא משתוקקת יותר מכל: טבעת נישואין פשוטה.

אולם טיילור, מלך האבירים באילפן ליאו האריה, שטעם את טעמו המתוק של החופש, איננו ממחר לכבול את אצבעו הגברית ב" טבעת, הודיע: "אין לי כל כוונת לשאת את מיס תיס."

אולם אורסולה אינה מתייאשת. היא עדיין בקוה כי סיי גלאראד פרש הקאדילאק, ייכנע לקסמיה הקונטיננטליים.

סרטים

אפריקה ואהבות

שלוני הקיילימנג'ארו, שהוא הארכתו של ספורו הקצר של ארנסט (למי צלצלו ה' זעמונים) המינגווי יעורר בלב גברים רבים מעל לגיל 35, געגועים לתקופת הבחרות בה היו הגברים בערים והנשים אהבו זאת.

העלילה מתחילה באפריקה, שם גוסס גר' גורי פק הפתוח למות, מהרעלת דם. בזמן שעיטים רעבים הגים מעל לראש, מנהל פק דיאלוג ציני עם אשתו העשירה (סוזן הייזרד) שהלכה אחינו לאפריקה, מעביר ב" דמיונו את כל הרפתקאותיו הרומנטיות.

בפרים האולפנית, הנותנת לבמאי הנרי קינג הזדמנות לביים קטע של בתי מרוח צר' פתיים ומגניבת בלוז לוהטות, נוסח שנות העשרים, מוצא פק את אור גארדנר, היפה כחלום, המחפשת את המחרי, מודה שהיא דוגמנית עירום לפעמים, דבר שאינו מנוע ממנה להישי ברגש, "התנהג אתי בעדינות נמה לי שאני חוששת מפניך". אור הנודות הופכת אשה נאמנה אוהבת בית וילדים, אך לם נאלצת, למרות סלידתה ללוות את פק במסעותיו, להרפתקאיים לאפריקה ולספרד, עד שהיא עוזבת אותו משברון לב.

לבסוף ישנה גם רוונת, הילדגדר נף, קצת פסלת, קצת שיכורה, המתוארת על ידו כ" אשה פריגיזית, למרות שתשוקתה אל פק דומה לזו של נשים אחרות.

בין אפיונות אהבה אחת לשניה הורג פק סוס יאור אחד, כותב כמה בסט סלרים, גלחם במלחמת האזרחים בספרד, שותה, ומבלה את הזמן הנותר ברחמים על עצמו.

הסרט הוא שלישי המינגווי, שלישי אנוי רובינסון; הסרטיטיא ושלישי הנרי קינג, דבר שאיננו מוריד מערכו כלל וכלל.

אור גארדנר מתגלה בפעם הראשונה כ" שקניית לא מביטלת, המעמידה כמעט בצל

מענינים כסוסי יאור רוחצים בנהר אפריקני, צבוע המתרוצץ במחנה.

נפוליאון של השיער

ההבדל בינך ובין מאהבך הוא שהוא קורא יום יום את פיגארי ואת מחזיקה את פיגארו במיטה, אומר מאריו (פרננדל) ספר שאפתני שהחל את דרכו בספר הנשים כגונו כב" שים, סיים אותה כגדול בספרי פריז, לפילגשו החדשה (ארלט פארייה).

מאריו הוא ספרן של כל המשרתות וה' הופרות הקטנות של פריז, המשתגעות אחרי אצבעותיו הירטואוויות. עלייתו בדרגה מת חילה כשהוא מסרק ועוד משהו, פילגשו של אדון מכובד מאד, ולמחרת עושה מאשתי החוקית בת 38 של אותו מסייה שנקלעה בטעות למקום. לאשה יפהפיה, ניתן לה עצות כיצד להתלבש.

האשה אסירת תודה, פותחת לו מספרה מפוארת בה מבקרות נשי דיפלומטים וחרש' הנים, כשפרננדל מפקח אישית בדמינו ה' יוצרי, על ראשה של כל אחת מהן. לאשה שבעלה בורה ממנה לרובע מונגמטר, הוא עושה תסרוקת אכזיכטנציאליסטית, ללא חפי" פה ללא מסרק. לאחרת, תסרוקת של כבשה תועה, אפילו הקיסרית של אפגו, מחכה ב" סבלנית לתורה בסלון שלו.

הוא מתחיל להרגיש את עצמו המאושר באדם כאשר יש לו אשה (נאמנה), פילגש בר' גדת, ונערה בת 18 הנטרפת אחריה, הממרי" צה את אביה להשיג לו את אות לגיון ה' כבוד כאביר השיער.

שחקנית אורסולה תיס

"היא לא מינית."

שגעון הגדלות שלו, אותו הפגין פרננדל בקומיות רבה, נרפא בסוף הסרט, בעל ה' דיאלוגים השנונים.

בקצרה

מר צ'וק — קומדיה משעשעת אודות טפש מהרווארד (בוב הופ) הנקלע לעיר המערב הפרוע וצרות, מקבל אחרי הרפתקות רבות כפרס, חתיכה כגיין ראסל.

החרדה של בל — סרטמתח לכל מי שרוצה לגבוה בטנימטרים, גיין קר' אופורד היא פעם נוספת אשה הסובלת מאד כשהיא לבושה פרות שמלות ערב כל הז' מן, מפחיד אותה: גיק פלאנס בעלה הזומם לרצחה, בעל פנים שרקאנא יכולה לאהוב, גונבת, כרגיל, את הסרט, גלוריה גראהם.

מדם דה — סרט סטנימנטלי ארוך ו' מייגע אודות זוג עגילים, בעל, אשה ומאהב.

העולם הזה ממריץ עי :

ספר הנשים

של ג' קילימנג'ארו

מפגינים לאומנים בחרטום חרבות, רמחים ואקדוחים

במרחב

מבעד מסך החול

מוכנים לקבל נשק

לפני שבועיים הציעו האנגלים והאמריי קאים הצעה מרעישה: להקים ברית-הגנה מרחבית, אשר בה ישתתפו כל מדינות-ערב, תורכיה ואולי גם ישראל. לפי ההצעה, נועד למצרים תפקיד חשוב בברית החדשה: היא היתה צריכה לשמש בסיס עיקרי, נצי" גיה במטה המשותף היו מקבלים מעמד של מעצמה מייסדת.

עיראק והירדן הסכימו כמעט-מיד להצ' טרף; עמדתן של סעודיה והלבנון לצר ארצות-הברית לא היתה זקוקה להבהרה נוספת; סוריה נמנעה מכל תגובה. רק מצ' רים התנגדה: כל זמן שהבריטים לא יפנו את אר התעלה, הודיעה בעקשנות, לא תצטרף לאף מסגרת מערבית. עמדה זו עוררה ויכות חריף בתוך הליגה. עיראק והירדן האשימו את מצרים בכפיית-דעתה על הליגה, אולם לבסוף נתקבלה העמדה ה' מצרית. ברית-ההגנה המרחבית נדחתה.

הראשונה והשנייה. השבוע נראה כי המערב לא נואש, אם אי אפשר להכניס את הערבים דרך השער הראשי, יוכנסו דרך החלוץ. במקום מצרים, חיפשו האמריי קאים מעצמה מרחבית אחרת, שתתפוס עמ' דה מרכזית, מקבילה לתורכיה. האמריקאים הרחיבו קצת לכת, מצאו את פאקיסטאן, המדינה המוסלמית הענקית.

לפאקיסטאן לא היתה כל מניעה: האנגלים כבר יצאו מגב לוחיה, הריפובליקה ההודית השכנה מלאה שונאי-מוסלמים. היא הודיעה על הסכמתה לקבל נשק, תמורת הבטחה להשתמש בו נגד הקומוניסטים.

אולם שתי מדינות אינן מספיקות להקמת ברית. האמריקאים ציפו להצטרפויות חד' שות. הם לא חיכו זמן רב: הבקשה הרא' שונה באה לצד עיראק, הירדן, סעודיה, הלבנון ואולי גם סוריה מוכנות אף הן להגיב בקשות דומות. רק מצרים אינה מוכנה להצטרף.

אולם התעקשותה שוב אינה בעלת אותו משקל. הליגה ממילא נמצאת בתהליך של התפוררות, אינה יכולה לחייב את חברותיה למדיניות משותפת; האינם המצרי לנקוט בעמדה נויטראלית לא יזכה בתמיכת שאר ארצות-ערב.

לפי כל הסיכויים תקום בקרוב ברית' ההגנה המרחבית, אשר רק שתי מדינות תשארונה מחוזה לה: מצרים וישראל. הרא' שונה מפני שאינה רוצה להצטרף, השניה מני שאינה יכולה.

סודאן

מלחמה על השלטון

ברחבה הגדולה של שדה-התעופה בחרטים שרה המולה אדירה. למעלה מ-20 אלף סו' דאנים נלהבים נדחקו מכל עבר, גיפנפו דגלים, סיסמאות, תמונות; צווחו בקוליקולות. הם באו עוד בשעות הבוקר המוקדמות לקבל את פני אליים הנערץ, נשיא מצרים מוחמד נגיב, שבא להשתתף בפתיחה החגיגית של בית' הנבחרים ה'סדאני הראשון. כשנחת המטוס המצרי הגיעה ההתלהבות ל' שיא. ההמון זינק קדימה, סחף אתו את ה'

קושי הצליחו אנשי-המשמר לפלס לנגיב ול' סלאח סאלם, שליחה אותו, דרך אל רחבת המיסדרים, שם עמד ממשר-כבוד של הצבא הסודאני. נגיב צעד בין שורות החיילים, כש' לידו המושל הבריטי וראש הממשלה הסודאני החדש. אולם הסקירה היתה חטופה ונמהרת ביותר: כל רגע גברה הסכנה כי ההמון יפרוץ את שרשרת השוטרים, יסחוף את נגיב, מלוויו ומשמר-הכבוד כאחד בגלי התלהבות. שדה קרב בדרך. אחרי המסדר מיה' רה כל הפמליה הרשמית למכוניות שחייכ'. אולם במקום לנסוע בדרך שנקבעה מראש, עברה השירה דרך הרחובות צדדיים, עד לאר' מון המושל. כי בינתיים נודע על ריכוזים רצי' ניים שחיכו בדרך לשירת נגיב.

גם סודאנים אלה נופפו דגלים וסיסמאות, צעקו וצווחו. אלא שהסיסמאות שהשמיעו לא היו בעד הנשיא המצרי. להיפך: הן דרשו ממצרים לאסוף את ידה מסודאן. היו אלה חסידי אל-מהדי, שזרמו העירה באלפים, מזו' יינים בחרבות, רמחים ואקדחים להפגין בפני נגיב את התנגדותם לאיחוד ארצם עם מצרים. אולם תומכי נגיב חזרו העירה בדרך שנקבעה מראש. שם חיכו להם אנשי אל' מהדי. שני המחנות היו כבר משולבהים; היה דרוש רק מעט כדי לגרום להתפוצצות. כעבור דקות ספורות הפכה הדרך הרחבה לשדה-קרב. אנשי אל-מהדי ואנשי האיחוד נפלו איש על רעהו, דם ניתז לכל הכיוונים.

השטרים, שעמדו באמצע, היו הקורבנות העיקריים: שני הצדדים נתנו יד חופשית לשנאת-המדיים.

לטובת הסודאנים. רק עם רדת הליל חזר השקט חזר השקט לרחובות חרטום. ה' התפרצות הקצרה גרמה למותם של 34 איש, לפציעתם של למעלה ממאה, מנעה את פתי' חת בית-הנבחרים. אולם איש לא האמין כי בזה נסתים העניין. ההתפרצות דווקא ביום שנועד להתקיים בו מאורע חגיגי, היתה מע' שה הפגנת מחושב; אחריה עמדה בעיה של חיים או מוות בארץ השחורה.

המצרים מיד האשימו את האנגלים בהפעלת אל-מהדי, איש חסות. אל-מהדי עצמו הודיע כי זעם העם נגד התערבות מצרים הוא ש' גרם להתנשקות, עלול להגיע לממדים רצי' ניים עוד יותר. מצדדי האיחוד עם מצרים, שזכו לרוב בבחירות, הבטיחו גללות את ה' אחראים ולהענישם. אולם הם עצמם ידעו כי לא יעזו לנגוע באחראים.

כי מאחורי אל-מהדי עמדו לא רק קרוב לשני מיליון תושבים. המושל הבריטי בחרטום ומשרד-המושבות בלונדון הראו תתה סימ' נים כי הם מצטערים על הסכמתם לעווב את סודאן. אמנם נבחרה ממשלה ונקבעה תקו' פתימערב של שלוש שנים* כדי להשתרש ל' סודאנים להחליט אם ברצונם להתאחד עם מצרים או לאי — אולם לאנגלים יש הצד' קה לטעון כי מצרים התערבה במהלך העניי' נים ועל כן בטלים הם ומבוטלים.

גם לא יאשרכו לעשות זאת באופן ישיר: אל-מהדי ואנשיו יעשו זאת שבבי' לם. יתכן כי כמה מאות כושים ושוטרים אנגליים יאבדו את חייהם תוך כדי כך. הדבר יהיה בודאי מעצבי ביותר. אולם היא יראה גם כי הסודאנים אינם מוכנים עדיין לשלשון עצמי. ואז יתאלץ בריטניה לעיין-מחדש ב' החלטת לעזוב את הארץ ואולי אף תחליט להשאר — לטובת הסודאנים, חמומי-המות.